

Amara's ervaringen

Trilogie

Door Nick Brok

© copyright 2003 Avboek (N.L.P. Brok)

Omslagillustratie: Yvonne Campbell, Eindhoven

Illustraties titelpagina's: Yvonne Campbell, Eindhoven

Druk: Wöhrmann printing service, Zutphen

Eerste druk, Eindhoven november 2003

NUR 334, 333

ISBN 90-807028-2-X

Website <http://www.avboek.org>

Zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever mag niets van deze uitgave worden verveelvoudigd, bewerkt en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, magnetische en/of optische media of op welke andere wijze dan ook.

Eerder verschenen van dezelfde auteur:
Amara's ervaringen: De uitverkorene

I

De uitverkorene

Hoofdstuk 1

Een aangename ontmoeting

Verdwaasd deed hij zijn ogen open en zag dat hij niet in zijn vertrouwde bed lag maar in een bos onder een grote boom. Tussen de bladeren door ontdekte hij dat er twee zonnen schenen, hij kon niet geloven wat hij zag, wreef zich de ogen uit en zag tot zijn verbazing nog steeds twee zonnen schijnen. Verschillende gedachten flitsten door zijn hoofd: “Waar ben ik? Wat is er gebeurd? Dit is niet de Aarde... wie of wat heeft mij hierheen gehaald?”

Hij hoorde een geroezemoes in de bomen maar kon niet ontdekken waar het vandaan kwam. Hij zag een grote vogel vanaf een boomtop te voorschijn komen en het luchtruim kiezen. In de verte hoorde hij een vrouwenstem iets zingen in een taal die hij niet kende. Hij voelde iets merkwaardigs en toch vertrouwds en besloot op de stem af te gaan.

“Tsja, als ik hier blijf zitten zal ik nooit ontdekken waarom ik hier terecht ben gekomen.” dacht hij terwijl hij overeind krabbelde.

Hij zag dat er een pad door het bos liep en besloot dit te volgen. Hij keek bedachtzaam om zich heen; hij had het gevoel dat hij door iets in de gaten werd gehouden. Na een eindje gewandeld te hebben zag hij een jonge vrouw onder een grote boom zitten die een lied zong. Ze zag eruit als een mens. Bovenin de boom zag hij dezelfde grote vogel die hij eerder gezien had. Deze vogel keek hem nieuwsgierig aan. Voorzichtig stapte hij op de jonge vrouw af die direct met zingen stopte en op hem af kwam. Hij hoorde een vreemde stem in zijn hoofd.

“Je hoeft niet bang te zijn, ik heet Amara en ben een mens net zoals jij. Ik leer je nu onze taal via gedachtenoverdracht, zodat we elkaar kunnen verstaan.” Ze legde haar hand op zijn voorhoofd en hij voelde iets vreemds. Ineens begreep hij wat ze gezongen had, het was een lied dat ging over de uitverkorene.

“Ik ben de vrouw die jou hier naartoe heeft gehaald.” vertelde Amara “Ik weet wie je bent, je heet Jeron en bent heel bedreven in techniek... Je hebt een neurale computer gebouwd. Ik observeer je al een hele tijd en heb gemerkt dat je iets heel bijzonders in je hebt.”

“Ik heet Jeroen! Geen Jeron!” verbeterde de verbouwereerde Jeroen.

“Ik wist niet hoe je je naam goed uitspreekt... sorry... Ik zal je het een en ander uitleggen... Ik ben een maga, ik kan met behulp van

mentale energie en mijn magakristal verscheidene dingen doen. Ik kan de materie manipuleren en natuurkrachten oproepen. Er zijn maar zo'n kleine duizend maga's op onze wereld waar ongeveer acht miljoen mensen wonen. Tevens woont hier een speciaal intelligent vogelras waarvan er eentje hier in deze boomtop zit. Dat is Tiki, hij is erg nieuwsgierig en woont bij ons in het dorp. Waar ik ben, is hij ook te vinden.”

Amara legde Jeroen uit dat de mensen op Mendor, zo werd de planeet genoemd, oorspronkelijk van de Aarde kwamen. Ze waren de ruimte ingestuurd omdat hun woongebied op Aarde getroffen zou worden door een grote natuurramp. Na een heel lange reis vonden de voorouders deze planeet en werden door het vogelras dat er reeds woonde hartelijk opgevangen.

“Onze beschaving is net zo technologisch als die op jullie planeet... maar wij tonen respect voor de natuur en we zorgen ervoor geen schade te berokkenen aan de natuur. Wij gebruiken geen fossiele brandstoffen, we halen energie uit de aarde en van de zonnen.”

“Goh, maar waarom heb je me dan hierheen gehaald... je zei dat ik iets bijzonders in me zou hebben... maar waarom heb je dan niet eerst contact met me opgenomen zodat ik me kon voorbereiden... je hebt me nu zomaar van de Aarde geplukt... trouwens hoe heb je hem dat geflikt?” Jeroen keek haar boos aan.

“Ik heb een interdimensionele doorgang geopend en je daardoor hier naar toe gehaald. Dit is ook een bijzonder vermogen van sommige maga's. Ik heb je daar onder een boom gelegd en wachtte hier totdat je zou komen.”

Jeroen keek diep in haar blauwe ogen die bij haar roodbruine gelaatskleur erg afstaken. Hij voelde zich heel erg vreemd door haar betoverende blik en voelde zijn boosheid omslaan naar een vreemd opwindend gevoel. Hij begreep dat de vrouw hem vrij goed kende en hem ook mocht. Hij keek naar haar wit glanzend gewaad en kon het niet nalaten het aan te raken, het voelde aan als satijn.

“Waarom kijk je me zo aan?” vroeg Amara verbaasd.

“Euh... ik vind je aantrekkelijk... ik weet niet... ik voel iets vreemds als ik je zo aankijk.”

“Aha... tsja... ik vind je ook heel erg leuk... en heb dat via een mentale verbinding die ik daarstraks met je had opgebouwd ook willen duidelijk maken. Dat blijkt je nu te voelen.”

Ineens hoorden ze geritsel in de bosjes en de vogel boven hen vloog geschrokken weg. Amara ging op onderzoek uit. Jeroen hoorde haar plotseling gillen en snelde op het geluid af. Hij zag haar met een staf vuurballen op een hysterische wolf vuren, maar ze bleek moeite te

hebben het dier uit te schakelen. Als gedreven door een onbekende macht pakte Jeroen de arm van Amara beet waarmee ze de staf vasthield. Hij voelde een vreemde tinteling en vanuit het niets verscheen een gouden speer. De speer schoot recht door de wolf waarna deze dood neerviel. Amara keek verbaasd en geschrokken Jeroen aan, die net zo verwonderd was als zichzelf.

Hij stotterde: “I.i...i.kkk...w.ee...t.t... niet wat er gebeurde. Waar kwam die speer zo ineens vandaan?”

“Mmm... ik blijk gelijk te hebben: jij beschikt over bijzondere gaven, Jeroen!”

Hij krabde niet-begrijpend op zijn hoofd en keek haar verbaasd aan. “Voorspellingen hadden het over een jongeman die ooit van Terra zou komen en onze wereld zou redden van het kwaad van de turoks. Kijk... Jeroen... we worden door die wezens, die door de ruimte trekken en zich voeden met het kwaad, bedreigd. Op dit moment laten ze ons met rust, maar ze hebben wel sommige dieren weten te beheksen... gelukkig niet allemaal... het schijnt ergens mee te maken te hebben... maar hoe het precies zit... dat weet ik niet.”

“En ik moet jullie daarbij helpen? Laat me niet lachen, als er gevaar dreigt ben ik meestal de eerste die wegrent! Ik denk dat je niet veel aan me zult hebben, Amara! Breng me maar vlug terug naar de Aarde!”

“Dat is helaas niet mogelijk, Jeroen.... je zult hier moeten blijven totdat de turoks zijn verdreven. En trouwens.... je zou me heel erg gaan missen....” Amara toverde een brede grijns op haar gezicht. Ze wist iets dat Jeroen niet wist.

“Verdorie... wat moet ik hier... ik ken helemaal niemand hier...”

“Je KENT mij... ik zal je helpen, natuurlijk, want ik heb je ook hierheen gehaald... dat beloof ik je... trouwens heb je geen honger? Ikke wel....”

Als uit het niets verschenen op een kleed enkele broden met diverse soorten beleg.

“Doe je dat ook met die mentale energie en die staf?” zei Jeroen wijzend naar de staf die Amara in haar rechterhand vasthield.

“Ja, het kost veel energie en daarom doe ik dit niet zo vaak... ik bereid ook liever zelf het eten... vind ik ook veel leuker... maar dit is wel erg handig als je je eten bent vergeten.”

“Waar kauw je nu op?”

“Oh, dat is een speciaal kruid om de mentale energie op te laden... dat leg ik je later wel uit, als jijzelf zover bent.”

Amara klom in een boom waarin vreemde vruchten hingen en gooide er een naar Jeroen. “Hier, vangen! Dit bevat veel vitamines en is erg

lekker... het is ook een prima dorstlesser!”

Jeroen nam er een hap van en proefde de smaak van een sappige peer maar dan iets zuurder. Er zat zoveel sap in dat het langs zijn mondhoeken op de grond droop. Amara gaf Jeroen wat brood met een soort jam erop en zei met een brede glimlach: “Eten is goed voor je... het is een goed begin van je dag!”

Amara pakte Jeroen beet en sleurde hem naar een grote open plek in het bos. Daar zag Jeroen een tiental huizen staan die een cirkel om een vijver en een monoliet vormde. Op de monoliet zag hij een vreemd glinsterend kristal dat een merkwaardig groen licht uitstraalde. Daarachter zag hij een tempel die hij veel op een Grieks-Egyptische gebouw vond lijken.

“Wat is dat daar?” vroeg Jeroen wijzend naar het kristal op de monoliet.

“Dat noemen we het kristal van Balthor, het groene licht dat het uitstraalt, betekent dat jij de uitverkorene moet zijn. Het reageert op iemand met latente magakrachten. Dit zal je in de loop van de tijd wel duidelijk worden. Ik breng je naar de tempel, daar wonen Antalia en Kamor. Die vangen je wel op, want ik moet snel aan het werk. Ik werk in de kruidenwinkel daarachter... Morgen laat ik je wel het dorp zien...”

Amara liet Jeroen voor de ingang van de tempel achter en rende naar een geel gebouw waar hij diverse kratten bij zag staan. Hij klopte voorzichtig aan en een vrouw in een blauw gewaad deed de deur open. Ze had diepgroene ogen en had dezelfde kleur haar als Amara, ze droeg een staf met een blauw kristal erop.

“Hallo, wat kan ik voor je doen?” vroeg de vrouw met een vriendelijke stem.

“Amara heeft me hier afgezet... bent u Antalia? Ze zei dat u me wel zou opvangen.”

“Ik ben inderdaad Antalia, welkom... Jij bent dus die jongeman die door Amara hier naar toe is gehaald? Kom binnen.”

Jeroen liep de tempel in en kwam in een heel grote ruimte terecht. Hij zag een vreemde gloed van het plafond afkomen dat genoeg licht gaf om alles goed te zien. Op de muren zag hij allerlei afbeeldingen van onder andere de vogels zoals hij eerder in het bos had gezien en afbeeldingen van vreemdsoortige wezens die hem aan draken deden denken. Aan beide zijden zag hij ook beelden staan van vogelwezens. De vloer en de wanden waren van marmer en het geheel zag er goed onderhouden en heel schoon uit.

“Kom, ik breng je naar onze privé vertrekken.” Antalia wees naar

een deur achterin de tempel. Daar aangekomen zag Jeroen een donkere man, met een beige gewaad aan, aan een grote houten tafel zitten. Deze stond op en stelde zich aan Jeroen voor.

“Welkom, Jeroen, ik ben Kamor de man van Antalia. Wij zijn de priesters hier en zorgen voor allerlei burgerzaken in ons dorp.... waar is Amara?”

“Ze moest naar haar werk, zei ze... en liet me voor jullie deur achter.”
“Ik zal haar wel halen.” zei Antalia licht geërgerd en liep snel naar buiten.

“Amara, ik weet dat je Jeroen al een lange tijd hebt geobserveerd en dat je al veel van hem weet... ik wilde Jeroen in jouw bijzijn uitleggen wat van de uitverkorene wordt verwacht en verwacht dat je hem daarbij helpt. De beproeving die hij eerst moet ondergaan om te bewijzen dat hij inderdaad de uitverkorene is, zal hij in zijn eentje moeten doen. Ik wil dat jij hem daarop voorbereidt.” zei Antalia.

“Sorry dat ik je van je werk heb laten halen... maar je kunt je gast niet zomaar aan zijn lot overlaten!” zei Kamor die Amara streng aankeek en legde Jeroen uit wat er van hem verwacht werd.

“Je kunt bij ons de nacht doorbrengen.” zei Antalia nadat Amara weer naar haar werk was gegaan.

“Wat doe ik nu? Ik ken hier de weg niet en weet niet wat te doen....” zei Jeroen.

“Jij bent hier vrij om te gaan en te staan waar je maar wilt, je bent niet onze gevangene... maar ik wil je aanraden om eerst dit te lezen.” Ze gaf Jeroen een soort cd-speler met erop een vreemdsoortig kristal. “Zo zet je hem aan... en als het goed is heeft Amara je onze taal volledig geleerd en moet je ook ons schrift kunnen lezen.” Er verscheen een hologram met een inhoudsopgave. Jeroen was verbaasd dat hij het kon lezen.

“Dit boek gaat over onze reis naar deze wereld, zo hoop ik dat je kunt begrijpen dat we echt van de Aarde afkomstig zijn en dat je weet wat en wie we zijn. Het geeft onze geschiedenis weer, ik denk dat je het wel interessant zult vinden.”

Hij ging in een hoekje op de vloer zitten en begon het boek te lezen en ontdekte allerlei dingen die hem bekend voorkwamen, hij wist nog niet waarvan.

“Jeroen, het eten is klaar!” hoorde hij in de verte roepen. Hij was diep in gedachten verzonken en was net de laatste bladzijde van het e-boek aan het lezen. Een geur van speciaal gekruid vlees streek zijn neus.

Hij zag Antalia en Kamor aan tafel zitten en liep op de geur af.
“Ga maar zitten... het is etenstijd en het is ook bijna avond...”
Jeroen genoot van de maaltijd en bedankte de vriendelijke Antalia en Kamor.
“Het is erg lekker, hebt u dit ook getoverd?”
“Nee, ik kook het zelf... alhoewel ik het ook zou kunnen creëren, net als Amara... maar dat kost erg veel energie... maar dat zal Amara je ook wel hebben uitgelegd.”
“Het is hier wel anders dan op Aarde... alhoewel veel dingen me toch aan de Aarde doen denken.” zei Jeroen.
Hij bekeek de kamer aandachtig en vroeg Antalia: “Hoe wordt dat licht opgewekt? Ik zie nergens verlichting... lampen...”
“In de muren zit een speciaal kristal dat lichtenergie kan opslaan... 's Avonds geeft het de opgeslagen energie weer in de vorm van licht vrij. Overdag wordt het licht gewoon doorgelaten. Zo heb je altijd licht, handig hè?”
“Hoe zet je het dan uit? Als je wilt slapen wil je het toch uit hebben?” vroeg Jeroen verbaasd.
“We kunnen het licht ook dimmen en bijna uitzetten door met onze hand de lichtgele plekken op de muur aan te raken.... kijk maar....”
Ze raakte een gele plek aan en het plafond gaf een heel zwak licht af. De gele plekken straalden een zwak licht uit, zodat ze ook in het bijna duister te vinden waren.
“Als ik de lichtsterkte wil regelen, hoef ik alleen maar mijn hand op de plek te houden... kijk....” Ze hield haar hand op de plek en het licht nam langzaam in sterkte toe. Jeroen keek aandachtig toe en zei: “Aha... die gele plekken zijn de schakelaars met ingebouwde dimmer... erg handig.... ja sorry dat ik zoveel vraag, ik ben van nature erg nieuwsgierig en je maakt het toch niet zo vaak mee dat je op een andere planeet belandt.”
“Ik weet dat je technisch bent aangelegd en dat je je al op je vakgebied hebt bewezen door iets te bouwen dat nog niemand bij jullie heeft gepresteerd: je neurale computer! Wij bezitten hier ook zo'n computer, de vader van Amara werkt er vaak aan... ik hoorde dat ze aan vervanging toe is, ze is al eeuwen oud... maar dat zal nog wel ter sprake komen denk ik... morgen zal Amara je het dorp laten zien en zal je ook kennis maken met haar ouders... erg aardige mensen.”

Jeroen vond het allemaal vreemd maar voelde dat hij een bijzonder avontuur zou gaan beleven. Antalia en Kamor bleken heel vriendelijk te zijn en beantwoordden vele vragen die Jeroen over

deze wereld had. Jeroen was het meeste verbaasd over het feit dat de mensen in staat waren om gedachten te lezen en over te brengen.

“Waarom wordt er dan nog veel gesproken?” vroeg hij aan Antalia.

“Een directe neurale link met iemand opbouwen, zo noemen wij dat, kost veel energie en gebruiken we alleen in noodgevallen of dan wanneer de persoon in kwestie naar onze mening niet de waarheid spreekt... het helpt ook om iemand onze taal op een snelle en eenvoudige wijze bij te brengen.”

Plots moest Jeroen aan thuis denken: Zouden ze ontdekken wat er is gebeurd, en wat zou zijn neurale computer Mencom doen? Allemaal gedachten die door zijn hoofd spookten.

“Jeroen!”

Jeroen schrok, het was Antalia die hem het gastenverblijf wilde laten zien. “Hier kun je de nacht doorbrengen.... het is al laat en ik denk dat je nieuwe vriendin morgen vroeg aan de deur zal staan.”

Jeroen ging op bed liggen en las het e-boek nog eens aandachtig door.

Hoofdstuk 2

Kennismaking met het dorp Turia

De volgende ochtend vond Jeroen naast zijn bed een briefje met enkele aanwijzingen en een setje schone kleding. Na zich gewassen te hebben liep hij door de tempel naar buiten. Daar zag hij Amara, die al een tijdje op hem stond te wachten.

“Goedemorgen Jeroen, heb je goed geslapen? Ik niet zo... ik heb erg vreemd gedroomd vannacht.”

“Ja, ik heb wel goed geslapen, alhoewel... ik heb ook wel vreemd gedroomd... maar ja dat komt vast wel omdat ik op een andere planeet ben.”

Amara keek Jeroen verbaasd aan en moest ineens lachen. Ze zag dat de broek van Jeroen veel te lang was en besloot de pijpen om te slaan.

“Je moet je wel fatsoenlijk aankleden, Jeroen.” zuchtte ze met een glimlach.

Jeroen keek haar een beetje onverschillig aan en zuchtte.

Amara vervolgde: “Kom... we gaan bij mijn ouders ontbijten... dan kunnen ze met je kennis maken!”

Amara trok Jeroen naar een pad met aan weerszijden een rij palmbomen die door de twee zonnen een vreemde schaduw op de grond wierpen. Aan het einde van het pad zag hij twee huizen staan. Aan de linkerkant stond het huis van Amara's ouders en aan de rechterzijde stond het huis van Amara. De huizen zagen er identiek uit en waren gebouwd uit gele stenen. Op het dak lag een soort zonnepaneel, het was lichtgroen van kleur en weerkaatste het licht van de zonnen.

“Is dat een zonnepaneel waar je electriciteit uit wint?” vroeg Jeroen aan Amara.

“Dat is een kristallijne laag van diverse soorten halfgeleiders... mijn pa weet er meer van... het wekt niet alleen electriciteit op, het zorgt ook voor de opslag van het licht. Op het dak van de tempel ligt ook zo'n laag. Trouwens al onze huizen hebben dat... is een erg oude technologie en werkt al eeuwen lang heel erg goed.”

Voor het huis stonden twee mensen voor de deur te wachten, het waren de ouders van Amara. De moeder zag er net zo uit als haar dochter, ze had lang zwart haar, diepbloauwe ogen en een roodbruine huidskleur. Ze was iets groter dan Amara, die even groot was

als Jeroen. Haar vader had zwart kroeshaar en een baard, had een breed postuur en bruine ogen.

“Goedemorgen, Jeroen. Welkom.” zeiden beide mensen. “Kom binnen.”

De vader stelde zich het eerste voor: “Ik ben Contor en werk in een laboratorium van de oudste universiteit in Stiada... ik heb van Amara al gehoord dat jij een neurale computer hebt gebouwd... daar wil ik meer over weten, maar dat kan nu nog wel even wachten.”

“Ik ben Kwira (kwiera) en zorg voor de kruidentuin en de chukia's, dat zijn vogels die heel lekker zijn en voor eieren zorgen... kom, ga aan tafel zitten, ik heb een heerlijk ontbijt klaargemaakt.”

Jeroen zag een tafel vol met verschillende soorten brood en diverse soorten beleg. Van de plakjes vlees kwam een heerlijke geur.

Amara zat al aan tafel en pakte een broodje en deed er vlees op.

“Kom maar, je hoeft niet zo verlegen te zijn... hier pak dit maar... smaakt erg lekker, het is chukiavlees!” Ze gaf het broodje aan Jeroen.

Hij nam er een hap van en vond het net zo smaken als kip. De gebruikte kruiden deden hem aan Mexico denken.

“Mmm... lekker.... mag ik nog meer?” vroeg hij een beetje aarzelend.

“Natuurlijk mallert!” Amara glimlachte en gaf hem een zoen op de wang.

Jeroen bloosde omdat hij haar ouders zag toekijken.

“Zo te zien zien jullie elkaar wel zitten. Amara had je al een tijdje in de gaten gehouden en vond je van het begin af aan al bijzonder.”

“Zullen we het over die droom van je hebben? Je zei toch dat je vreemd had gedroomd?” zei Jeroen die wilde voorkomen dat het onderwerp over de liefde tussen hem en Amara zou gaan.

Amara begon te vertellen: “Ik zag je bewusteloos in een kamer op de grond liggen, je kleren waren gescheurd en je zag er erg gehavend uit. Na een tijdje hoorde ik je kreunend weer bij bewustzijn komen. Ik kon niet zien wat je zo toegetakeld had.

Even later werd ik door een heel vreemd wezen, dat eruit zag als een soort wolf met lange klauwen en hoorntjes op zijn kop, aangevallen. Het had erg lange tanden en probeerde mij ook meerdere malen te bijten.

Ik bleef stijf van de schrik staan en besepte niet dat ik het wezen kon verslaan door eenvoudigweg met behulp van mijn magastaf vuurballen of bliksem op hem af te sturen. Het vreemde is dat ik wel pijn voelde maar geen zichtbare verwondingen had....”

“Hé, ik heb ongeveer hetzelfde gedroomd.... dat is merkwaardig.” onderbrak Jeroen.

“Oh... Jeroen, dan heb je vast en zeker ook gezien dat er een merkwaardige lichtflits van je afschoot en het monster dodelijk raakte.... je beschikte niet over een magastaf of kristal en mijn staf reageerde ook niet op die lichtflits van je... het moest dus iets anders zijn dan een reactie van je mentale energie.”

“Ja... ik voelde iets heel vreemds... iets wat ik niet zo kan omschrijven, het leek alsof iets van binnenuit mij hielp.... erg merkwaardig... ja...” Jeroen was verbaasd dat ze beiden precies hetzelfde hadden gedroomd.

“Dat heet bij ons een sota... een gemeenschappelijke droom.” verklaarde Contor. “Zo'n droom moet je niet al te letterlijk nemen, maar het betekent in ieder geval wel dat er een groot gevaar dreigt, een gevaar waar jullie beiden mee te maken krijgen.”

Amara en Jeroen keken elkaar verbaasd aan.

“Ik denk dat deze droom jullie probeert uit te leggen dat Jeroen speciaal is en dat jullie twee samen een nog specialere eenheid gaan vormen. Vraag het maar aan Antalia, die weet meer uit dit soort dromen te halen dan ik...”

Jeroen haalde zijn schouders op.

“Kom... Jeroen... ik zal je aan de mensen in ons dorp voorstellen... en daarna gaan we met Antalia praten.” Amara pakte Jeroen beet en sleepte hem mee naar buiten.

“Euh.... bedankt mijnheer en mevrouw... het eten was erg lekker!” riep Jeroen naar de ouders.

“Waarom trek je zo hard aan me.... ik zal niet zomaar verdwijnen hoor... en ik loop wel achter je aan!” schreeuwde Jeroen.

Amara sleurde hem mee naar de andere kant van het dorp en even later stonden ze voor een geel gebouw met kratten voor de deur. In de deuropening stond een heel grijze oude man met een klein brillette op zijn neus. De man steunde op een wandelstok.

“Goedemorgen Amara... je hebt vandaag vrij, dat weet je toch wel?”

“Ja, dat weet ik Twika... ik ben Jeroen door ons dorp aan het leiden en wilde hem als eerste de kruidenwinkel laten zien.”

“Welkom Jeroen.” zei de oude man met een bibberende maar vriendelijke stem en nodigde hen uit om binnen te komen. De man droeg een bruin gewaad en deed Jeroen denken aan een oude tovenaars die hij uit een van zijn computerspellen kende.

“Hier werk ik, ik ben eigenlijk een wetenschappelijke kruidenkundige en draag een academische titel... maar ik vind het werk in deze winkel erg leuk... soms moet je hard werken maar meestal is het erg leuk en je ziet erg veel mensen... hier komen ook mensen uit Stiada hun kruiden halen... mijn ouders, ik en Twika hebben een

kruidentuin waar we de meeste kruiden vandaan halen... sommige kruiden moeten we uit het bos halen.” verklaarde Amara. “Twika is erg aardig en geeft altijd gratis extra advies en tips mee. Zover ik weet, heeft hij een heel lange tijd in deze winkel gewerkt.”

De winkel deed Jeroen denken aan een oude apotheek uit de negentiende eeuw. Hij zag diverse kasten met kleine laden. Op de toonbank stonden enkele potjes met kruiden. Er hing een bijzondere geur in de winkel.

“Ik had toch iets moderners verwacht” zei Jeroen.

Twika en Amara keken Jeroen verbaasd aan.

“Kruiden kunnen meer doen dan chemie alleen...” verklaarde Twika “... al eeuwen lang hebben de verschillende kruiden bewezen goed te werken... kan ik jullie thee aanbieden?”

“Later misschien... ik wil Jeroen eerst het hele dorp tonen.... kom, Jeroen... we gaan...” Amara trok Jeroen mee naar buiten en liep naar een groot gebouw naast de winkel. Twika groette hen en ging weer aan het werk.

Ze stonden in een grote werkplaats waar ze een forse man zagen werken aan een metalen staf. Er stonden verschillende ovens waar een enorme hitte vandaan kwam. De man zag hen staan en kwam met forse stappen op hen af.

“Hallo... Amara... is dat die Aardse jongeman die je naar hier hebt gehaald?”

De man schudde Jeroen de hand en stelde zich voor. “Ik heet Smetson en ben de smid hier... ik maak sieraden, messen, zwaarden en de magastaven.”

“Smetson?” zei Jeroen verbaasd, “Dat lijkt mij een typisch Scandinavische naam... komt u dan ook van de Aarde?”

“Nou... nee, maar mijn vader wel... die is eens door zo'n maga als Amara per ongeluk naar deze wereld gehaald, hij kwam uit een land dat hij Noorwegen noemde.” verklaarde de man.

Jeroen keek Amara diep in haar ogen, met de gedachte dat zij hemzelf op dezelfde manier naar deze wereld had gehaald.

“Ik was dat niet hoor... dat is veel te lang geleden... toen was ik nog niet eens geboren!” verklaarde Amara verbouwereerd.

“Dat snap ik wel hoor.... maar jij hebt mij ook zonder met mij te overleggen hier naartoe gehaald.... ik weet dus wat Smetsons vader moet hebben gevoeld!” zei Jeroen een beetje geërgerd.

“Kan ik jullie thee aanbieden... dan kunnen we rustig verder praten.”

De smid leidde hen naar een kleine kamer naast de werkplaats. Ondanks de forse bouw bleek de man goed met het tere servies om te kunnen gaan. Jeroen herkende de thee als een citroenthee en vond

het erg lekker.

“Zo... jij bent dus diegene die ons van de turoks moet bevrijden... hmmm... ik had toch een steviger mannetje verwacht.” Smetson glimlachte.

“Tsja... ik weet ook nog niet hoe ik dat zou moeten doen... ik ben niet erg sterk, ik ben maar een electronicus en heb nog nooit gevochten... laat staan met een monster...”

“Dat vechten kun je leren Jeroen.... ik weet dat je binnenkort je eerste beproeving moet ondergaan... zonder de hulp van je vriendin Amara... ik heb iets voor je, want je kunt niet zonder een wapen het bos ingaan.” De smid stond op en rommelde in een kast. “Hier... dit heb ik lang geleden gevonden, het is een speciale dolk... het heet de Khomen dolk... het schijnt over bijzondere krachten te beschikken... Alleen iemand met een zuiver hart kan het wapen in zijn hand houden...” Smetson gaf Jeroen de dolk die een groen licht uitstraalde en Jeroen een merkwaardig gevoel gaf. “Die dolk accepteert je, zie ik... da's mooi.”

“Dank u wel Smetson, maar ik weet niet hoe ik hiermee om moet gaan...” Jeroen haalde zijn schouders op.

“Dat is geen probleem... een goede vriend van mij woont in de stad, Stiada en heeft daar een sportschool, we zijn al sinds lange tijd de beste maatjes. Ik heb hem geholpen met die sportschool... Met een begeleidende brief in de hand, die ik je ga geven, zal hij je graag helpen... dat weet ik heel erg zeker!” De smid ging aan zijn bureau zitten en schreef een briefje:

Beste Zodik,

Ik heb deze jongeman (Hij heet Jeroen en is de geliefde van Amara, de dochter van Kwira en Contor) de Khomen dolk gegeven.

Hij zal binnenkort naar de tempel der beproeving moeten om daar aan te tonen dat hij het waard is om het groene kristal van Balthor te mogen gebruiken. Hij moet die beproeving in zijn eentje ondergaan. Zoals je weet zit het Westerse Bos vol met gevaarlijke dieren die door de turoks zijn behekst. Ik wil niet dat hem iets overkomt. Kan jij hem leren met de dolk om te gaan?

Je vriend Smetson.

P.S.

Hij heeft totaal geen vechtervaring en hij komt van Terra.

Jeroen kreeg het briefje van Smetson en was verbaasd dat de smid precies wist wat zijn opdracht zou zijn. “Hoe weet u van mijn opdracht?”

“Oh... zoiets gaat in ons dorp als een lopend vuurtje dankzij Tiki... hij is een soort krant hier... een grappige en heel aardige vogel.”

“Ja die heb ik in het bos al gezien ja...”

“Jeroen, als je iets nodig hebt, kom dan gerust langs... de thee staat altijd klaar en een vriend van Amara is ook een vriend van mij.”

Jeroen kreeg een stevig schouderklopje en had moeite om te blijven staan.

Nadat Jeroen en Amara hun boterhammen opgegeten hadden, toonde Smetson Jeroen zijn smederij en liet trots de sieraden zien die hij voor een klant aan het maken was. De smid bleek een zeer vriendelijke man te zijn.

“Waarom gebruikt u geen elektronische hulpmiddelen? Amara had me verteld dat jullie een technologische beschaving hebben... maar als ik dit zo bekijk, lijkt het veel op een smederij uit de oudheid.” zei Jeroen.

“Ik vind het erg leuk om met mijn handen te werken... als ik elektronische hulpmiddelen gebruik... jij doelt vast op robots... heb je niet het juiste gevoel van je materiaal... en dan kun je niet zo'n mooie dingen maken.”

Jeroen knikte bevestigend.

Toen ze weer buiten kwamen, zagen ze dat de zonnen al achter het Wester Bos waren verdwenen.

“Er is al veel tijd verstreken, je vond het erg leuk bij Smetson? Is het niet, Jeroen?” zei Amara.

“Ja... een heel aardige en interessante man.”

“Kom, ik moet je nog iemand laten zien... het is Tiki... je weet wel... die vogel die altijd in mijn buurt is als ik me buiten het dorp begeef.”

Ze pakte Jeroen beet en sleurde hem mee naar een huis dat kleiner was dan de andere huizen.

Voor de deur stond een bonte vogel te wachten. Onder zijn vleugels had hij vingers. Het was een wezen van ongeveer een meter vijftig en had een snavel van een papegaai.

“Hallo Amara... hallo Jeroen... hebben jullie zin in thee?” vroeg de vogel.

“Euh... het is al later dan we dachten en we gaan zo bij mijn ouders eten... een ander keertje misschien... maar je had Jeroen al in het bos gezien... ik wilde hem alleen laten zien waar je woonde.”

Tiki keek erg beteuterd.

“Jeroen... welkom in Turia.... en ik hoop dat je ons van die turoks af kan helpen!”

“Euh... tot een ander keertje dan. Ik heb nog nooit een pratende en intelligente vogel gezien... ik moet er toch erg aan wennen... vreemde wereld hier...”

Jeroen en Amara snelden naar het huis van haar ouders aan de andere kant van het dorp.

Gelokt door de heerlijke geur die vanuit de keuken kwam, stak Jeroen zijn hoofd in de keuken en kreeg een klap met een houten lepel. “Ik duld geen pottenkijkers!” zei Kwira geërgerd en tikte hem nogmaals met de houten lepel op het hoofd. Wrijvend op zijn hoofd liep hij naar Amara die op de bank een e-boek zat te lezen. Hij zag een holografische afbeelding van een persoon die hij goed kende. Verbaasd riep hij: “Wat ben jij aan het lezen? En hoe kom je aan die afbeelding.... van.... mij?!”

Amara keek op en glimlachte. “Dit is een boek dat ik uit onze universiteitsbibliotheek heb... het gaat over de uitverkorene en is een soort voorspelling. Het vertelt wie de uitverkorene zal zijn maar niets over zijn toekomst als mens.... Ik heb dit boek gekregen toen ik mijn diploma kreeg... van de bibliothecaresse... omdat ik het heel erg vaak leende.”

“Goh, dus daarom wist je me te vinden... dat staat zeker allemaal daarin” Jeroen plofte naast haar op de bank en keek nieuwsgierig mee.

“Hier staat dat ik een test moet doen om te bewijzen dat ik.... een tunienmaga ben? Antalia heeft me ook al het een en ander uitgelegd... overmorgen moet ik de beproeving ondergaan...”

“Dan heb jij morgen de tijd om bij ... euh... hoe heet die ook al weer?”

“Zodik...” vulde Jeroen aan.

“...In de leer te gaan... mijn vader zal je morgen wel meenemen naar de stad.”

“Amara, ik weet het niet... ik twijfel of ik wel de juiste persoon ben... ik...”

“Die dolk licht op... Het Balthorkristal reageert op je... en je hebt mij het leven gered in het bos! Nou, als dat niet overtuigend genoeg is!” zei Amara terwijl ze met haar blauwe ogen diep in Jeroens ogen keek.

“Amara... niet doen... ik word hier verlegen van... ikke....” Jeroen pakte Amara bij haar schouders en gaf haar een kus op haar mond.

“Het eten is klaar!....

Kunnen de tortelduifjes even de tafel helpen op te maken?"

Jeroen en Amara keken geschrokken op.

Kwira lachte.

"Geeft niets hoor.... Amara is een aardige meid... dat zul je nog wel merken... en ik weet gewoon dat je met haar een bijzondere band zult krijgen... als je dat al niet hebt!"

Amara pakte het tafellaken en gooide het naar Jeroen.

"Leg dit alvast op de tafel... ik ga het bestek wel pakken...." zei ze.

Even later stond er een heerlijk geurende maaltijd op tafel.

"Ma, waar is pa?" vroeg Amara.

"Die moest overwerken... hij zal pas laat terug zijn.

Euh... Jeroen, kun je me even helpen met deze schaal....?"

Jeroen pakte een grote schaal uit Kwira's handen en zette die op de tafel.

Op de schaal lagen dampende stukjes vlees die heerlijk naar Mexicaanse kruiden roken in een soort groene bladeren die Jeroen aan sla deden denken. De sla was in een speciale zoetzuur geurende olie gedrenkt.

Kwira kwam met een andere schaal aangelopen waarop een berg dampende rijst lag. Jeroen keek Amara verbaasd aan. "Rijst... verbouwen jullie ook rijst?"

"Ja, aan de rand van Stiada beschikken we over een heel grote rijstplantage. Daar is de grond erg drassig, waar rijst zich erg goed in voelt."

Jeroen genoot van de heerlijke maaltijd en kon het niet laten Kwira steeds te complimenteren met haar kookkunst.

Na het eten ging Amara weer op de bank zitten en drukte op een knopje van een afstandsbediening. "Even kijken wat de holovisie vandaag brengt."

Jeroen tastte met zijn ogen de omgeving af, op zoek naar een apparaat dat op een televisietoestel zou lijken. In een hoek verscheen een hologram waarin een nieuwslezer te zien was. "Drie dimensionale televisie!" riep Jeroen verbaasd uit.

"Kom, ga naast me zitten.... dit is het nieuws... het gaat over de turoks... ze zijn al op zo'n twintig lichtjaar hiervandaan gesignaleerd."

Jeroen zag een serieuze man die uitleg gaf over de turoks. Even later zag hij een afbeelding van zichzelf op de holovisie.

"Uit betrouwbare bronnen zijn we te weten gekomen dat het Amara, de dochter van Contor, is gelukt om de uitverkorene naar onze wereld te halen. Hij bevindt zich nu in Turia, waar hij voorbereid zal worden op zijn belangrijke taak...."

“Goh... de pers is hier al net zoals bij ons op Aarde... straks word ik door allerlei mensen achtervolgd en ondervraagd... het idee alleen al...”

“Dat zal niet gebeuren, schat... ze hebben respect voor je en zullen je met rust laten... ze tonen alleen dat je er bent... en... dat ons volk er moed uit kan putten voor wat ons te wachten staat.” verklaarde Amara.

Jeroen haalde zijn schouders op en keek Amara niet-begrijpend aan. Hij baseerde zich op zijn onprettige ervaringen met de pers op Aarde. “Als ik nu die beproeving niet haal... dan zijn al die mensen op deze wereld zwaar teleurgesteld... ik kan niet terug naar de Aarde en zal dan hier door een hel moeten... het idee alleen al...” Jeroen zuchtte diep.

“Maak je niet zo druk... je zult voor die beproeving slagen... dat weet ik zeker... je zult me niet teleurstellen... ik voel het... voel maar!”

Ze pakte Jeroens hand en legde die op haar borst.

Jeroen voelde een vreemde tinteling... Het gevoel was anders dan toen hij ooit voor het eerst op een meisje verliefd werd.

“Je beschikt over een heel bijzondere kracht... iets dat sterker zal zijn dan de boosaardige energie van de turoks.” verklaarde Amara.

Het nieuws was afgelopen en een documentaire over een nabij gelegen planeet waar ze nieuw leven zouden hebben ontdekt, was begonnen.

Kwira ging naast hen zitten en begon te vertellen hoe zij was toen ze net zo oud als Amara nu was.

“Mam... maak Jeroen niet zo verlegen... hij blijkt zich nog niet zo op zijn gemak te voelen.”

“Euh... tsja, ik heb nog nooit eerder me zo vreemd gevoeld bij de aanwezigheid van een zo mooie dame als Amara... u heeft een prachtige dochter en ik vind haar erg aardig...”

Kwira moest lachen om de gebrekkige manier waarop Jeroen zich probeerde uit te drukken en zei tegen haar dochter: “Trouwens, ik heb pap nog gesproken... hij zal morgenvroeg Jeroen mee naar Stiada nemen..”